

Χαίρε

Απρίλιος 2026
Τεύχος 28

Απάνθισμα στίχων

«Μακάριοι οι μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.»

(Κατὰ Ἰωάννην κ', 29)

«Μακάριοι εκείνοι που πιστεύουν χωρίς να μ' ἔχουν δεῖ.»

«Ὁφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῶψεν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.»

(Πρὸς Ῥωμαίους ιε', 1 - 7)

«Ὅσοι ἔχουμε δυνατὴ πίστη οφείλουμε νὰ ανεχόμεστε τὶς ἀδυναμίες αὐτῶν που ἔχουν ἀδύναμη πίστη, καὶ νὰ μὴ κάνουμε ὅ,τι ἀρέσει σ' ἐμᾶς. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ καθενὸς μας νὰ εἶναι ἀρεστὴ στον πλησίον, ὥστε νὰ τον βοηθᾷ νὰ προκόβει στο ἀγαθὸ κι ἔτσι νὰ συντελεῖ στην οἰκοδομὴ τῆς ἐκκλησίας. Ἄλλωστε κι ὁ Χριστὸς δεν ἐξῆσε γιὰ νὰ ευαρεστήσει τον εαυτὸ του, ἀλλὰ, ὅπως λέει ἡ Γραφή, οἱ ὑβρεῖς ὄσων σ' ἐβρίζαν, Θεέ, ἔπεσαν πάνω μου. Νὰ ξέρετε ὅτι ὅσα γράφτηκαν στὶς Γραφές ἔχουν γραφτεῖ γιὰ νὰ μας διδάσκουν. Ἐτσι, με τὴν υπομονὴ καὶ τὴν ἐνθάρρυνση που δίνει ἡ Γραφή, θὰ στηριχτεῖ ἡ ἐλπίδα μας. Εἶθε ὁ Θεός, που χαρίζει τὴν υπομονὴ καὶ τὴν ἐνθάρρυνση, νὰ σας δώσει τὴν ὁμόνοια σύμφωνα με τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι, ὅλοι μαζί με μιὰ φωνὴ θὰ δοξάζετε τὸν Θεό, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νὰ δέχεστε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ὅπως δέχτηκε κι ἐσὰς ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

π. Αλέξανδρος Σμέμαν

Ο άπιστος Θωμάς

(Ιωάννου κ', 19-31)

«Ἐὰν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω» (Ιωαν. 20, 25). Αυτά είπε ο Θωμάς, ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού, μόλις άκουσε τα ευχάριστα νέα αυτών που είχαν δει τον σταυρωμένο και θαμμένο Διδάσκαλό τους να ανασταίνεται «ἐκ τῶν νεκρῶν». Οκτώ μέρες αργότερα, όπως αναγράφεται στα ευαγγέλια, όταν οι μαθητές ξαναβρέθηκαν όλοι μαζί, ο Χριστός εμφανίστηκε και είπε στον Θωμά: «φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὦδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

Ο Θωμάς αναφώνησε: «Ο Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!». Τότε ο Χριστός του είπε: «ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες» (Ιωάν. 20, 24-31). Εκατομμύρια άνθρωποι σήμερα σκέφτονται και μιλοῦν ὅπως ο Θωμάς, και υποθέτουν πως αυτή είναι η μόνη προσέγγιση του θέματος που αξίζει σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. «Ἐὰν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω». Δεν είναι αυτή η «επιστημονική προσέγγιση» στον σύγχρονο λόγο μας; Ο Χριστός μας λέει: «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Αυτό σημαίνει πως υπήρχε και υπάρχει μια ἄλλη προσέγγιση, ἕνα ἄλλο πρότυπο, μια ἄλλη δυνατότητα. Σωστά, αλλά ἄλλοι θα ἔλεγαν πως η προσέγγιση αυτή είναι αφελής και παράλογη· δεν είναι επιστημονική· είναι για οπισθοδρομικούς ανθρώπους· και επειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος του σύγχρονου κόσμου, «ἐὰν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω».

Ζούμε σ' ἕναν κόσμο μεγάλης υπεραπλούστευσης και συνεπώς πνευματικής φτώχειας. «Επιστημονική» ἢ «μη επιστημονική». Οι ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦν λόγια σαν αυτά ὅλες τις εποχές, σαν να ἦταν αυταπόδεικτα και προφανή, και τα χρησιμοποιοῦν επειδὴ ὅλοι τα χρησιμοποιοῦν, χωρίς σκέψη και συζήτηση. Στην πραγματικότητα, οι ἴδιοι πιστεύουν αυτές τις απλοποιήσεις τυφλά και απλοϊκά, ἔτσι ὥστε κάθε ἄλλη προσέγγιση να μη φαίνεται οὔτε σοβαρή, οὔτε ἄξια

προσοχής. Το ερώτημα είναι ήδη αποφασισμένο. Είναι όμως πράγματι αλήθεια; Μόλις είπα πως ζούμε σ' έναν κόσμο μεγάλης πνευματικής φτώχειας. Πράγματι, αν το τελικό αποτέλεσμα της ατέρμονης ανάπτυξης της ανθρωπότητας συμπεκνωθεί σ' αυτή τη δήλωση, «ἐὰν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω», αν το ανθρώπινο γένος θεωρεί αυτή τη δήλωση ως το ύψος της σοφίας και ως τη μεγαλύτερη νίκη της λογικής, τότε ο κόσμος μας είναι αληθινά φτωχός, ρηχός, και πάνω απ' όλα απίστευτα πληκτικός. Εάν γνωρίζω μόνο ό,τι βλέπω, αγγίζω, μετρώ και αναλύω, πόσο λίγα πράγματα στην πραγματικότητα γνωρίζω! Ολόκληρος ο κόσμος τότε του ανθρώπινου πνεύματος πέφτει έξω, μαζί με όλη τη διαίσθηση και τη βαθιά γνώση που απορρέει όχι από το «βλέπω» ή «αγγίζω» αλλά από το «σκέφτομαι», και ιδιαίτερα από το «στοχάζομαι-θεωρώ».

Αυτό που εκπίπτει είναι το πεδίο της γνώσης που για αιώνες ρίζωνε όχι στην εξωτερική, παρατηρήσιμη εμπειρία, αλλά σε μια άλλη ανθρώπινη ιδιότητα, σε μια καταπληκτική και ίσως ακατανόητη ικανότητα που ξεχωρίζει τους ανθρώπους από οτιδήποτε άλλο και τους κάνει αληθινά μοναδικούς. Τώρα, ακόμη και τα ρομπότ, τα μηχανήματα και οι υπολογιστές μπορούν να αγγίζουν, να χειριστούν και να χρησιμοποιήσουν αντικείμενα· μπορούν να κάνουν ακριβείς μετρήσεις, ακόμη και προβλέψεις. Γνωρίζουμε πως στην πραγματικότητα εκτελούν καλύτερα από τους ανθρώπους μετρήσεις, συγκρίσεις και κάνουν ακριβείς παρατηρήσεις άψογα· είναι ακριβέστερα, και «επιστημονικότερα». Εδώ όμως είναι κάτι που κανένα ρομπότ, υπό οποιαδήποτε συνθήκη, δε θα μπορούσε να ποτέ να κάνει: να γεμίσει από θαύμα, από δέος, να αισθανθεί, να κινηθεί από τρυφερότητα, να χαρεί, να δει οτιδήποτε δεν μπορεί να ιδωθεί με οποιαδήποτε μέτρηση ή ανάλυση. Κανένα ρομπότ δε θα ακούσει αυτούς τους άρρητους ήχους που γεννούν τη μουσική και την ποίηση· κανένα ρομπότ δε θα κλάψει ποτέ, ούτε θα δείξει εμπιστοσύνη. Δίχως, όμως, όλα αυτά, ο κόσμος μας δε γίνεται άχρωμος, πληκτικός, θα έλεγα δε και αχρείαστος; Ω ναι, αεροπλάνα και διαστημόπλοια θα πετούν όλο και περισσότερο, όλο και ταχύτερα. Αλλά για πού και γιατί; Ναι, τα εργαστήρια θα εκτελούν τις αναλύσεις όλο και με περισσότερη ακρίβεια. Αλλά προς τι; Μου λένε «για το καλό της ανθρωπότητας». Καταλαβαίνω ότι αυτό σημαίνει πως μια μέρα θα έχουμε έναν υγιή, καλοθρεμμένο και ικανοποιημένο άνθρωπο, που θα είναι ολοκληρωτικά τυφλός, ολοκληρωτικά κουφός και χωρίς καμιά απολύτως συνείδηση για την τύφλα και την κωφότητά του...

«Εάν μὴ ἴδω... οὐ μὴ πιστεύσω». Εἶναι σαφές λοιπόν πως ἡ ἐκ παρατηρήσεως ἐμπειρία, τὰ ἐμπειρικά δεδομένα, δὲν εἶναι παρά μίαν μορφή γνώσης, ἡ πλέον στοιχειώδης, καὶ γι' αὐτὸ κατώτερη. Ἡ ἐμπειρική ἀνάλυση εἶναι χρήσιμη καὶ ἀναγκαῖα, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀναγάγουμε κάθε ἀνθρώπινη γνώση σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο εἶναι σαν νὰ προσπαθοῦμε νὰ κατανοήσουμε τὴν ὁμορφιά ἐνὸς πίνακα, με τὴν χημικὴ ἀνάλυση τοῦ χρώματός του. Ὅτι ἀποκαλοῦμε πίστη βρίσκεται στὸ δεῦτερο καὶ ἀνώτερο ἐπίπεδο τῆς ἀνθρώπινης γνώσης, χωρὶς τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ πως ὁ ἄνθρωπος δε θὰ μπορούσε νὰ ζήσει οὔτε μίαν μέρα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος πιστεύει σὲ κάτι ἢ σὲ κάποιον, ἔτσι τὸ μόνον ἐρώτημα εἶναι ποιονοῦ πίστη, ποιονοῦ ὄραμα, ποιονοῦ γνώση τοῦ κόσμου ἀνταποκρίνεται ἀκριβέστερα καὶ πιο ολοκληρωμένα στὸν πλοῦτο καὶ τὴν περιπλοκότητα τῆς ζωῆς.

Μερικοὶ λένε πως ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ πλαστογραφία, ἀφοῦ οἱ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται. Αὐτὸ ἀληθεύει, ἀν δὲν ὑπάρχει Θεός. Ἀν, ὅμως, ὑπάρχει Θεός, τότε ὁ θάνατος πρέπει νὰ συντριβεῖ, ἐπειδὴ ὁ Θεός δὲν εἶναι Θεός τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ἄλλοι τότε θὰ πουν: ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει Θεός, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν Τὸν εἶδε. Πῶς ὅμως τότε υπολογίζεται ἡ ἐμπειρία ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων που χαρούμενα διαβεβαιώνουν πως Τὸν ἔχουν δεῖ, ὄχι βέβαια με τὰ φυσικά τους μάτια, ἀλλὰ με μίαν βαθιὰ καὶ ὀρισμένη ἐσωτερικὴ ὄραση; Δύο χιλιάδες χρόνια πέρασαν, ἀλλὰ ὅταν ἡ χαρούμενη διακήρυξη «Χριστὸς ἀνέστη!» πέφτει σαν ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὅλοι δίνουν τὴν ἴδια θριαμβευτικὴ ἀπάντηση, «Ἀληθῶς ἀνέστη!».

Εἶναι πράγματι ἀλήθεια πως δε βλέπεις οὔτε ακούς; Εἶναι ὄντως ἀλήθεια πως στὸ βαθύτερο κομμάτι τῆς συνείδησής σου, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνάλυση, μέτρηση καὶ ψηλάφηση, οὔτε βλέπεις, οὔτε αἰσθάνεσαι ἓνα ἄσβεστο, ἀκτινοβόλο φῶς, δὲν ακούς τοὺς ἤχους μίαν αἰώνιας φωνῆς; «Ἐγὼ εἰμί ἢ ὁδός, ἢ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ...»; Εἶναι ὄντως ἀλήθεια πως στὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Χριστὸ μέσα μας, μέσα μου, νὰ ἀπαντᾷ στὸν ἀπίστο Θωμά, «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες»;

Πηγή: π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν, Εορτολόγιο – Ἐτήσιος ἐκκλησιαστικὸς κύκλος, Ἀκρίτας, Ἀθήνα 2005

Αγίου Προφυρίου

Τον νου να έχεις στον Θεό και η καρδιά αυθόρμητα σκιρτάει από χαρά

Ακούστε να σας πω και κάτι που μου συνέβηκε πριν από λίγες μέρες. Είχε έλθει εδώ απ' το Άγιον Όρος ένας μοναχός, που ασχολείται με τη νοερά προσευχή. Μου λέει, λοιπόν:

- Πώς κάνεις την ευχή; Κάθεσαι σε χαμηλό σκαμνάκι, σκύβεις το κεφάλι σου και συγκεντρώνεσαι;

- Όχι. Μεσ στον νου μου λέω το «Κύριε Ιησού Χριστέ...» καθαρά και προσέχω τις λέξεις. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με...Κύριε Ιησού...», έτσι το κάνω μεσ στον νου μου και προσέχω μόνο τις λέξεις.

- Γέροντα, δεν τα λες καλά, πολύ πλανεμένα τα λες. Πρέπει ο νους να είναι μεσ στην καρδιά, γι' αυτό λέγεται «καρδιακή προσευχή».

- Να σου πω και κάτι άλλο. Μερικές φορές που τυχαίνει να έχω κανέναν πειρασμό, βάζω στον νου μου την εικόνα του Χριστού του Εσταυρωμένου, με καρφωμένα τα χέρια και τα πόδια να στάζουν αίμα, με το ακάνθινο στεφάνι να του τρυπάει το μέτωπο, κι εγώ, γονατισμένος στα πόδια Του, Του λέω: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με».

- Και δεν βάζεις τον νου στην καρδιά;

- Όχι, του λέω.

- Έχεις πλάνη, μου λέει. Πρέπει ο νους να είναι στην καρδιά, γι' αυτό και λέγεται «καρδιακή προσευχή». Πλάνη!

Πήγε να φύγει.

- Γέροντα, του λέω, άκου να σου πω. Εκεί όπου λέω την ευχή στον νου μου, καμιά φορά η χαρά μου δυναμώνει κι όταν δυναμώσει η χαρά μου λέγοντας το «Κύριε Ιησού Χριστέ...», αισθάνομαι τον νου μου να σκιρτάει μαζί με την καρδιά. Δηλαδή αισθάνομαι τον νου μου να πέφτει στην καρδιά κι εκεί νιώθω

όλη αυτή τη χαρά, λέγοντας την ευχή. Αρχίζω νοερά και μετά πηγαίνει μόνος του ο νους μου, όταν έλθει η χαρά.

- Α, έτσι, αυτό είναι! μου λέει. Με συγχωρείς που είπα «πλάνη».

Ο νους είναι που σκέπτεται. Η καρδιά δεν σκέπτεται. Τον νου να έχετε στον Θεό και η καρδιά σκιρτάει από χαρά αυθόρμητα. Κατανύσσεται. Για να έλθει ο Χριστός στην καρδιά, πρέπει να Τον αγαπήσετε. Για να Τον αγαπήσετε, πρέπει να σας αγαπήσει πρώτα Εκείνος. Πρέπει πρώτα ο Θεός να σας γνωρίσει και μετά εσείς. Θα εγκύψει και Αυτός, αν εσείς πρώτα Του το ζητήσετε. Για να σας αγαπήσει, πρέπει να είστε άξιοι. Για να είστε άξιοι, πρέπει να κάνετε προετοιμασία.

Πρώτα απ' όλα, μακριά η ιδιοτέλεια. Η προσευχή πρέπει να είναι ανιδιοτελής. Όλα να γίνονται μυστικά, ανιδιοτελώς. Δηλαδή να μη σκέπτεστε πως αν συγκεντρωθείτε με τον νου, η χάρις θα έλθει και στην καρδιά και θα έχετε και σκίρτημα. Να μην προσεύχεστε μ' αυτόν τον υπολογισμό αλλά με απλότητα και ταπείνωση. Ν' αποβλέπετε πάντοτε στη δόξα του Θεού. Τι σας είπα για τ' αηδόνι; Εκείνο ψάλλει, χωρίς να το βλέπει κανείς. Έτσι να είστε, ανιδιοτελείς. Να δίδεσθε στη λατρεία του Θεού μυστικά.

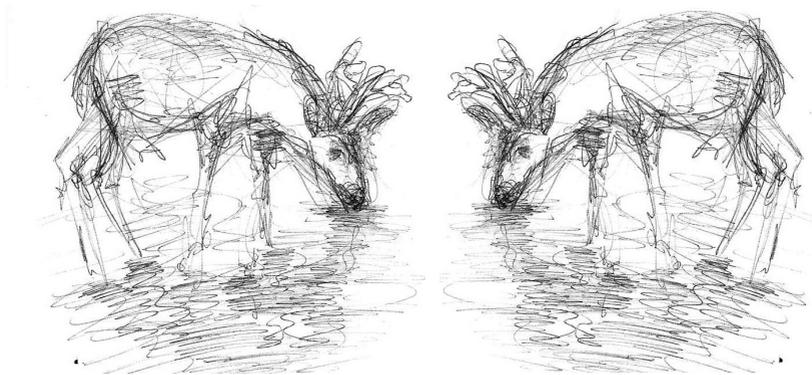
Προετοιμασία είναι ακόμη να μάθετε να τηρείτε τις εντολές του Θεού. Να διώχνετε τα πάθη, κατάκριση, θυμό κ.λπ. μ' έναν τρόπο μαλακό. Δηλαδή να μη χτυπάτε απευθείας το κακό, αλλά περιφρονώντας το πάθος, να στρέφεστε με αγάπη προς τον Θεό. Ν' ασχολείστε με τους ύμνους, τα τροπάρια των αγίων, των μαρτύρων και τους ψαλμούς του Δαβίδ. Να μελετάτε την Αγία Γραφή και τους Πατέρες της Εκκλησίας. Μ' αυτό τον τρόπο, η ψυχή σας θ' απαλύνεται, θ' αγιάζεται, θα θεούται, θα είναι έτοιμη ν' ακούσει του Θεού τα μηνύματα.

Σιγά-σιγά θα σας επισκέπτεται η χάρις. Θα μπαίνετε μες στη χαρά. Θ' αρχίσετε να ζείτε στην ειρήνη, οπότε μετά θα γίνετε πιο δυνατοί με τη θεία χάρι. Δεν θα θυμώνετε, δεν θα εκνευρίζεσθε, δεν θα παρεξηγηίτε, δεν θα κατακρίνετε, θα τους δέχεστε όλους με αγάπη. Θα έχετε εκείνο που λέγει ο Απόστολος Παύλος: « Η αγάπη ου περπερεύεται... ουκ ασχημονεί... ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αλήθεια: πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει». Η ευχή

καθαρίζει την ψυχή και κρατάει τον νου. Το τελειότερο έργο γίνεται στ' άδυτα της ψυχής του ανθρώπου, που είναι κλεισμένα ερμητικά, γνωστά μόνο στον Θεό. Έτσι βλέπομε κάτι το συγκλονιστικό: ανθρώπους που μεταβάλλονται σε παιδιά του Θεού, αν και έφθασαν στα βάθη της αυτοκαταστροφής τους.

Κι εγώ ο καημένος, σαράβαλο είμαι, αυτή την προσπάθεια κάνω. Δεν αναλύομαι σε προσευχές έτσι φανερά, αλλά μυστικά προσεύχομαι. Καταλάβετε; Έρχεται η χάρις του Θεού κι επισκιάζει κι εσάς. Δίδει μια δροσιά, μια χάρι και σ' εσάς, που μένουμε μαζί, που τρώμε μαζί, που συζητούμε, που προσευχόμαστε, που αναστρεφόμαστε απλά. Καταλάβετε; Μόνον ένας απερίσκεπτος, ένας «χοντρός», που δεν μπόρεσε η προσευχή να τον συγκινήσει, μένει ξένος ως προς την χάρι. Να προσεύχεστε να σας φανερώσει ο Θεός τα άδηλα. Είναι πολλά που δεν τα ξέρουμε. Να λέτε στον Χριστό: «Ό,τι θέλεις Εσύ, ό,τι θέλει η αγάπη Σου, Κύριε». Εκείνος θα σας οδηγήσει. Σε Αυτόν ν' ατενίζετε.

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Από τους λόγους των Πατέρων

Για τις επτά φράσεις του Χριστού στον σταυρό

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Θέλετε να μάθετε τη σημασία εκείνων των επτά φράσεων, τις οποίες είπε ο Κύριος πάνω στον σταυρό. Δεν είναι σαφείς;

Πρώτη φράση: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23,34). Με αυτά τα λόγια ο Χριστός ἔδειξε το ἔλεός του απέναντι στους εκτελεστές Του, των οποίων ἡ μοχθηρία δεν υποχώρησε ούτε ὅταν υπέφερε στον σταυρό. Το δεύτερο εἶναι ὅτι βροντοφώναξε ἀπὸ την κορυφή του βράχου του Γολγοθά μια αποδεδειγμένη ἀλλὰ ποτέ καλὰ συνειδητοποιημένη ἀλήθεια, δηλαδή ὅτι αυτοὶ που πράττουν το κακό ποτέ δεν ξέρουν τι κάνουν. Σκοτώνοντας τον Δίκαιο, στην πραγματικότητα σκοτώνουν τον εαυτό τους και ταυτόχρονα δοξάζουν τον Δίκαιο. Καταπατώντας τον νόμο του Θεοῦ, δεν βλέπουν τη μυλόπετρα, ἡ οποία ἀόρατα κατεβαίνει προς αὐτούς για να τους συνθλίψει. Εμπαίζοντας τον Θεό, δεν βλέπουν τα πρόσωπά τους να μεταμορφώνονται σε θηριώδη ρύγχη. Διαποτισμένοι ἀπὸ το κακό, ποτέ δεν ξέρουν τι κάνουν.

Δεύτερη φράση: «Ἄμην λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. 23,43). Αὐτός ο λόγος ἀπευθύνεται στον μετανιωμένο ληστή στον σταυρό. Πολύ παρήγορος λόγος για τους αμαρτωλούς, οἱ οποίοι τουλάχιστον την τελευταία στιγμή μετανοοῦν. Το ἔλεος του Θεοῦ εἶναι ἀπερίγραπτα μεγάλο. Ο Κύριος εκπληρώνει την ἀποστολή Του ἀκόμα και στον σταυρό. Ἔως την τελευταία του πνοή, ο Κύριος σώζει ἐκείνους που δείχνουν και την παραμικρή ἐπιθυμία να σωθούν.

Τρίτη φράση: «Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου» (Ιωαν. 19,26). Ἐτσι εἶπε ο Κύριος στην Αγία Μητέρα του που στεκόταν κάτω ἀπὸ τον σταυρό με την ψυχὴ σταυρωμένη.

Και στον απόστολο Ιωάννη λέγει: «Ἴδου ἡ μήτηρ σου» (Ἰωαν. 19,27). Αυτός ο λόγος δείχνει τη φροντίδα, που ο καθένας χρωστά στους γονεϊούς του. Γιαδεις, Εκείνος που έδωσε εντολή στους ανθρώπους ανθρώπους: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» (Εξ. 20,12) εκπληρώνει την εντολή Του την ὑστατη στιγμή.

Τέταρτη φράση: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἰνατί με εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27,46). Αυτές οι λέξεις δείχνουν τόσο την αδύναμη ανθρώπινη φύση, όσο και την προορατικότητα του Κυρίου. Ο άνθρωπος πάσχει, αλλά κάτω από τον ανθρώπινο πόνο υπάρχει ένα μυστήριο. Δες, μόνον αυτές οι λέξεις μπορούσαν να διαλύσουν την αίρεση, η οποία αργότερα τράνταζε την εκκλησία και η οποία λανθασμένα κήρυττε ότι η Θεία φύση υπέφερε στον σταυρό. Όμως, εν τω μεταξύ, ο αιώνιος Υιός του Θεού γι' αυτό και ενσαρκώθηκε ως άνθρωπος, για να είναι ως άνθρωπος στο σώμα και την ψυχή, για να μπορέσει όταν έλθει η στιγμή να πάσχει για τους ανθρώπους και να πεθάνει για τους ανθρώπους. Γιατί αν η Θεία φύση του Χριστού έπασχε στον σταυρό, θα σήμαινε ότι η Θεία φύση του Χριστού θα πέθαινε. Και αυτό ούτε καν επιτρέπεται να διανοηθούμε. Εντρυφήστε όσο πιο πολύ μπορείτε σ' αυτές τις μεγάλες και φοβερές λέξεις: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἰνατί με εγκατέλιπες;».

Η πέμπτη φράση: «Διψῶ» (Ἰωαν 19,28). Το αίμα Του έρρεε. Γι' αυτό και διψούσε. Ο ήλιος ήταν κατά τη δύση του, ήδη Του χτυπούσε το πρόσωπο και μαζί με τα άλλα βασανιστήρια καιγόταν πολύ. Φυσικό ήταν να διψά. Αλλά, Κύριε, διψούσες όντως για νερό ή για αγάπη; Μήπως διψούσες ως άνθρωπος ή ως Θεός, ή και το ένα και το άλλο; Ἰδού ο Ρωμαίος λεγεωνάριος Σού πρόσφερε ένα σπόγγο βρεγμένο στο ξύδι. Μια σταγόνα ελέους, την οποία δεν αισθάνθηκες από τους ανθρώπους για τρεις ολόκληρες ώρες κρεμασμένος στον σταυρό! Αυτός ο Ρωμαίος στρατιώτης απαλύνει κάπως την αμαρτία του Πιλάτου -την αμαρτία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας- απέναντί Σου, έστω και με ξύδι. Γι' αυτό θα αφανίσεις τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, αλλά στη θέση της θα οικοδομήσεις νέα.

Η έκτη φράση: «Πάτερ, εἰς χειρας σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου» (Λουκ. 23,46). Που σημαίνει ότι ο Υιός παραδίδει το πνεῦμα

Του στα χέρια του Πατρός Του. Για να γίνει γνωστό ότι από τον Πατέρα ήρθε και όχι αυτεξουσίως, όπως Τον κατηγορούσαν οι Εβραίοι. Αλλά ακόμα, οι λέξεις αυτές λέχθηκαν για να τις ακούσουν οι βουδιστές, οι πυθαγόρειοι, οι αποκρυφιστές και όλοι εκείνοι οι φιλόσοφοι, οι οποίοι φλυαρούσαν περί μετοίκησης της ψυχής των νεκρών ανθρώπων σε άλλους ανθρώπους ή ζώα ή φυτά ή αστέρια ή μεταλλικά στοιχεία. Πετάξτε όλες αυτές τις φαντασίες και δείτε που κατευθύνεται το πνεύμα του νεκρού Δικαίου: «Πάτερ, εις χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου»!

Η ἑβδομη φράση: «Τετέλεσται» (Ιωαν.19,30). Αυτό δεν σημαίνει ότι τελειώνει η ζωή. Όχι! Αλλά ότι τελειώνει η αποστολή η επικεντρωμένη στη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Τελείωσε και επισφραγίσθηκε με το αίμα και τον επίγειο θάνατο, το θείο ἔργο του μοναδικού αληθινού Μεσσία των ανθρώπων. Τελείωσαν τα βασανιστήρια, αλλά η ζωή μόλις αρχίζει. Τελείωσε η τραγωδία αλλά όχι και το δράμα. Στη σειρά ἔπεται το μεγαλειώδες αξίωμα: νίκη πάνω στον θάνατο, ανάσταση, δόξα.

Πηγή: Άγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς, Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται...: Ιεραποστολικές επιστολές Α', μετάφραση Σβετλάνα Πέτσιν, Ηλίας Σαραγούδας, Νεφέλη Σαραγούδα – Πέτσιν, 1η έκδ., Εν πλω, Αθήνα, 2008

Πώς να ρυθμίσεις τη ζωή σου ...

“Να κάνεις υπακοή, να αγωνίζεσαι με ταπείνωση

και να ζητάς το ἔλεος του Θεού με ευλάβεια”.

“Θα αρχίσεις να κάνεις δουλειά στον εαυτό σου, όταν πάψεις να κοιτάζεις τι κάνουν οι άλλοι γύρω σου”.

“Να αγιάσεις το ξεκίνημά σου για τον Χριστό με εμπιστοσύνη στον Χριστό για όλα”.

“Όσο αποφεύγεις την ανθρωπίνη παρηγοριά, τόσο θα σε πλησιάζει η θεία”.

Άγιος Παΐσιος ο Αγιολογίτης

ΘΑΥΜΕΛΕΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Που πηγαίνουν οι άγγελοι;
«Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι»

Η κρυφή αλήθεια
(Μέρος Α')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Προ ετών με πλησίασε κάποια νεαρή κοπέλα. Είχε χάσει με πολύ τραγικό τρόπο το παιδάκι της και σε λίγες ώρες και τον άνδρα της. Η σχέση της κυρίως με το παιδί ήταν σπάνια έντονη και δυνατή. Ήταν αδύνατο να σκεφτεί τον εαυτό της χωρίς από το κοριτσάκι της. Αυτό αποτελούσε την επιτομή της ευτυχίας αλλά και ολόκληρης της ζωής της. Αυτό πάλι, τόσο χαριτωμένο, με ενδείξεις πρόωρης ωριμότητας, με εντελώς ασυνήθη εξυπνάδα, με γλυκό και ελκυστικά τρυφερό λόγο, με καλοσύνη και αφοπλιστική αθωότητα, άθελά του καλλιεργούσε και ενίσχυε τον σύνδεσμο με τη μητέρα του. Σίγουρα δημιουργήθηκε κάτι υπερβολικό· ίσως και κάτι παθολογικό. Πάντως πολύ δικαιολογημένο, ανθρώπινο και δυνατό.

Έγινε η κηδεία. Η μητέρα, σε σπαρακτική κατάσταση, αδυνατούσε κυριολεκτικά να συμφιλιωθεί με το γεγονός. Ζαλισμένη από τα φάρμακα, κομματιασμένη από τον πόνο, εκφραζόταν εντελώς παραληρηματικά. Πέρασαν εκατοντάδες άνθρωποι να συλλυπηθούν. Άλλοι βουβοί, άλλοι μηχανικά παρηγορητικοί, άλλοι τυπικοί, όλοι συγκλονισμένοι. Πάντως, οι περισσότεροι κάτι ψέλλισαν στο αυτί της με συμπάθεια. Η ίδια έδειχνε να μην μπορεί να ακούσει τίποτα, να μην καταλαβαίνει και πολλά.

Θα ήθελε πολύ να είχε τελειώσει και αυτής η ζωή, μα δεν εβρίσκε τρόπο να την τερματίσει. Έφυγε για κάποιες εβδομάδες κάπου να ξεχαστεί· ήταν αδύνατον. Απομακρύνθηκε να ξεκουραστεί· σχετικά βοηθήθηκε. Άρχισε κάπως να προσπαθεί να πατήσει στα πόδια της, αλλά δεν είχε από πουθενά να αντλήσει ελπίδα και προοπτική. Δεν είχε πίστη, δεν είχε αγωγή σχέσης με τον Θεό, δεν ήταν εξοικειωμένη με τα επέκεινα, με την ατμόσφαιρα μιας άλλης λογικής, με την πραγματικότητα ενός άλλου κόσμου. Ήταν αδύνατον από κάπου να πιαστεί. Από κάπου να αντικρύσει σπαράγματα αλήθειας.

Πέρασαν τρεις μήνες. Κάποια στιγμή, ανακάλεσε στο συνειδητό της κάτι που την ημέρα της κηδείας, μέσα στο πλήθος του αμήχανου κόσμου, ένας παλιός της φίλος της ψιθύρισε στα ανήμπορα να ακούσουν τότε αυτιά της.

-Να ξέρεις· η Αναστασία ζει.

Τρεις μήνες αργότερα ζωντάνεψε μέσα της αυτός ο λόγος. Αυτός ζωντάνεψε και το άγνωστο στην ίδια μέσα της. Αυτός ζωντάνεψε και τις ελπίδες της. Αυτός τελικά κατάφερε να ζωντανέψει μέσα της και το παιδί της.

Αρχισε να διερωτάται για τη σημασία αυτού του λόγου, να διερευνά την αλήθεια του, να ψάχνει για πειστικές αποδείξεις -όχι θεωρητικές και ασαφείς ψυχολογικές παρηγορίες. Όταν ένα παιδάκι φεύγει από αυτόν τον κόσμο, ζει; Και αν ναι, πού βρίσκεται και πώς κανείς μπορεί να επικοινωνήσει μαζί του;

-Θέλω να πεθάνω, πάτερ, μου επαναλάμβανε, για να συναντήσω την Αναστασία. Μου λείπει πολύ το παιδί μου. Έχω θλίψη μέσα μου. Δεν αντέχω. Καταλάβετέ με.

-Δεν ξέρω αν μιλώ με θράσος και εκ του ασφαλούς, της απαντούσα, αλλά ο λογισμός μου λέει ότι τότε θα λυτρωθείς, όταν θα θέλεις να φύγεις από αυτόν τον κόσμο για να συναντήσεις κυρίως τον Θεό. Αν δεν υπάρχει Θεός, δε θα συναντήσεις την Αναστασία. Αν όμως υπάρχει Αναστημένος Θεός, Αυτόν χρειάζεσαι περισσότερο από το παιδί σου και μαζί με το παιδί σου. Αυτός θα σου αποκαλύψει την Αναστασία από αυτήν κιάλας τη ζωή. Τι είναι προτιμότερο, να είστε οι δυο σας μόνες για πάντα στο κοσμικό τίποτα ή να είναι μαζί σας κι ο Θεός αιωνίως;

Ίσως η κόρη σου να γίνει μητέρα σου. Αυτή που γέννησες βιολογικά να σε γεννήσει πνευματικά. Αυτή που της χάρισε τη ζωή να σου ανταποδώσει την ευεργεσία, προσφέροντάς σου την όντως Ζωή. Αυτή που νομίζεις πως την έχασες, αυτή να σε συνδέσει με τον τόσο αληθινό τωρινό κόσμο της. Αυτή που αποκαλείς αγγελούδι συναισθηματικά, για να παρηγορηθείς, να γίνει ο άγγελός σου πνευματικά, για να φωτιστείς.

Σε τελική ανάλυση, δε μας ενδιαφέρει το πού είναι το παιδί μας, αλλά το αν υπάρχει, αν ζει, αν είναι και το πώς είναι, σε ποια κατάσταση βρίσκεται.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Προηγιασμένη Λειτουργία	6:30 π.μ. —— ——	—— 5:30 μ.μ. 6:30 μ.μ.
2 ΠΕΜΠΤΗ	Μέγα Απόδειπνον	——	6:00 μ.μ.
3 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Προηγιασμένη Λειτουργία Μικρό Απόδειπνον	—— ——	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
4 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία (Ανάσταση του Λαζάρου) Εσπερινός	—— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
5 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός Ο Νυμφίος	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.
6 ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Ο Νυμφίος	7:00 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.
7 ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία Μέγα Απόδειπνον Ο Νυμφίος	7:00 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. 6:00 μ.μ. 7:00 μ.μ.
8 ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία Άγιο Ευχέλαιο Ακολουθία του Νιπτήρα	7:00 π.μ. 5:30 μ.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. 5:30 μ.μ. 7:00 μ.μ.
9 ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός - Θεία Λειτουργία Ακολουθία των Αγίων Παθών	7:00 π.μ. 6:30 μ.μ.	7:00 π.μ. 6:30 μ.μ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
10 ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Ώρες -Εσπερινός - Αποκαθήλωση Ακολουθία του Επιταφίου	7:00 π.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. 7:00 μ.μ.
11 ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός - Θεία Λειτουργία Ο Κανόνας Η Θεία Λειτουργία της Αναστάσεως	7:00 π.μ. 11:00 μ.μ. ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ	7:30 π.μ. 11:00 μ.μ. ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ
12 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ	Εσπερινός της Αγάπης	————	11:00 π.μ.
13 ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία (Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης)	————	7:00 π.μ.
16 ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ	Εσπερινός (Εγκαίνια του ναού της Θεοτόκου της Ζωοδόχου Πηγής, Ελισάβετ οσίας, Μάρκου αποστόλου και ευαγγελιστού)	————	6:00 μ.μ.
17 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	————	6:30 π.μ.
18 ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ	Εσπερινός (Η ψηλάφηση του Αποστόλου Θωμά)	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
19 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
20 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
22 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου)	—	6:00 μ.μ.
23 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
24 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Η απόδοσις της εορτής του Αντίπασχα, Ελισάβετ οσίας, Μάρκου αποστόλου και ευαγγελιστού)	—	6:00 μ.μ.
25 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός	— 6:00 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:00 μ.μ.
26 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
27 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
29 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Ιακώβου αποστόλου, αδελφού Ιωάννου του Θεολόγου)	—	6:00 μ.μ.
30 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

**«Η συχνή μετάληψη των αγίων μυστηρίων
είναι ωφέλιμη και σωτήρια» (Κεφ. Β΄)**

(Μέρος Β΄)

Αν λοιπόν, αδελφοί μου, πράττουμε όπως μας προστάζουν οι άγιοι Πατέρες και κοινωνούμε συχνά, θα έχουμε συνεργό και βοηθό σ' αυτήν την ολιγοχρόνια ζωή τη θεία Χάρη. Θα έχουμε συμβοηθούς τους αγγέλους του Θεού και ακόμη και τον ίδιο το Δεσπότη των αγγέλων. Επιπλέον θα αποδιώξουμε μακριά μας τους εχθρικούς δαίμονες, όπως λέει και ο θείος Χρυσόστομος: «σαν λιοντάρια που αποπνέουμε φωτιά, έτσι αναχωρούμε από την πνευματική εκείνη Τράπεζα των Μυστηρίων. Προκαλούμε φόβο στον διάβολο, επειδή έχουμε μαζί μας ως κεφαλή τον Χριστό και την αγάπη που μας έδειξε. Αυτό το Αίμα λαμπρύνει τη βασιλική εικόνα της ψυχής μας, δηλαδή τον νου μας, τον λόγο και το πνεύμα. Αυτό το Αίμα γεννά κάλλος και υπερθαύμαστη ωραιότητα. Δεν αφήνει να απομακρυνθεί η ευγένεια και η λαμπρότητα της ψυχής, την οποία ποτίζει και τρέφει συνεχώς. Αυτό το Αίμα, όταν μεταλαμβάνεται αξίως, καταδιώκει τους δαίμονες και τους απομακρύνει από εμάς, προσκαλεί όμως τους αγγέλους και τον Δεσπότη των αγγέλων.

Αυτό συμβαίνει, επειδή οι δαίμονες φεύγουν απ' όπου δουν το Αίμα το Δεσποτικό, ενώ οι άγγελοι συντρέχουν και βοηθούν. Αυτό το Αίμα είναι η σωτηρία των ψυχών μας. Με αυτό χαίρεται η ψυχή, με αυτό καλλωπίζεται, με αυτό θερμαίνεται. Αυτό το Αίμα κάνει τον νου μας περισσότερο λαμπρό και από τη φωτιά και την ψυχή μας πιο ωραία από το χρυσάφι. Όσοι μεταλαμβάνουν αυτό το Σώμα στέκονται μαζί με τους αγγέλους, αρχαγγέλους

και τις άνω δυνάμεις, επειδή είναι ενδεδυμένοι με το φόρεμα το βασιλικό και έχουν μαζί τους πνευματικά όπλα. Ακόμη, όμως, δε σας είπα το μεγαλύτερο χάρισμα· όσοι μεταλαμβάνουν φορούν τον ίδιο τον Βασιλέα».

Βλέπεις, αγαπητέ μου αδελφέ, πόσα θαυμαστά χαρίσματα λαμβάνεις, αν κοινωνείς συχνά; Βλέπεις πως φωτίζεται ο νους, λαμπρύνεται η διάνοια και καθαρίζονται όλες οι δυνάμεις της ψυχής με τη συχνή θεία Κοινωνία; Αν επιθυμείς να νεκρώσεις και τα πάθη της σαρκός, να προσέρχεσαι στη θεία Κοινωνία και θα τα λάβεις. Αυτό μας βεβαιώνει και ο Κύριλλος Αλεξανδρείας: «θα μεταλάβεις την αγία Κοινωνία, πιστεύοντας ότι μας απελευθερώνει όχι μόνο από τον θάνατο αλλά και από κάθε ασθένεια που έχουμε. Και αυτό επειδή, όταν ο Χριστός κατοικήσει μέσα μας με τη συχνή θεία Μετάληψη, κοιμίζει και καταμαραίνει τον άγριο πόλεμο της σαρκός. Αναζωογονεί την ευλάβεια προς τον Θεό και απονεκρώνει τα πάθη.

Χωρίς τη συχνή θεία Κοινωνία, δεν μπορούμε να απελευθερωθούμε από τα πάθη και να ανεβούμε στο ύψος της απάθειας. Το ίδιο συνέβη και στους Ισραηλίτες· δε θα ήταν δυνατό να ελευθερωθούν από την Αίγυπτο, αν δεν έτρωγαν το Πάσχα εκεί. Η Αίγυπτος δε σημαίνει την εμπαθή ζωή. Αν δεν μεταλαμβάνουμε συνεχώς (και κάθε μέρα αν είναι δυνατόν) το τίμιο Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας, δεν μπορούμε να λυτρωθούμε από τους νοητούς Φαραωνίτες. Ο ίδιος ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας λέει: «τότε που οι Ισραηλίτες ήταν δούλοι των Αιγυπτίων, έσφαξαν τον αμνό και έφαγαν το Πάσχα. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν μπορεί η ψυχή του ανθρώπου να ελευθερωθεί από την τυραννία του διαβόλου με άλλον τρόπο, παρά με την Κοινωνία του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Ο ίδιος ο Κύριος λέει στο Ευαγγέλιο· «αν ο Υιός σάς ελευθερώσει, θα είστε αληθινά ελεύθεροι». Σε άλλο σημείο, ο θείος Κύριλλος λέει πάλι· «έπρεπε να θυσιάσουν τον αμνό εις τύπον Χριστού, επειδή δεν μπορούσαν να ελευθερωθούν με άλλον τρόπο»

Κι αυτό γιατί κάθε ελευθερία επιτυγχάνεται με τη δύναμη του Χριστού.

Εάν λοιπόν θέλουμε κι εμείς να φύγουμε από την Αίγυπτο, δηλαδή από τη σκυθρωπή και διώκτρια αμαρτία, και από τον Φαραά, τον νοητό τύραννο, κατά τον Θεολόγο Γρηγόριο, και να

κληρονομήσουμε τη γη της καρδιάς και της επαγγελίας, πρέπει όμοια με εκείνους που είχαν τον Ιησού του Ναυή ως στρατηγό, να έχουμε και εμείς τον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό, με τη συχνή θεία Μετάληψη. Μόνο κατ' αυτόν τον τρόπο, θα νικήσουμε τους Χαναανίους και τους αλλόφυλους, δηλαδή τα άτακτα πάθη της σαρκός, και τους Γαβαωνίτες, δηλαδή τους απατηλούς λογισμούς, για να καθίσουμε στην πόλη της Ιερουσαλήμ. Αυτή ερμηνεύεται ως ιερά ειρήνη, διαφοροποιημένη από την κοσμική ειρήνη, σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου μας: «τη δική μου ειρήνη σας δίδω, μαθητές μου, την ιερή και άγια, όχι σαν την ειρήνη του κόσμου που αποβλέπει πολλές φορές και στο κακό».

Όμοια με τους Αποστόλους, που παραμένοντας και ζώντας στην Ιερουσαλήμ, κατά την προσταγή του Κυρίου, έλαβαν την ημέρα της Πεντηκοστής την τελείωση και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, έτσι και εμείς, μένοντας σ' αυτήν την ιερή ειρήνη, θα αξιωθούμε να λάβουμε τον αρραβώνα του Πνεύματος στην καρδιά μας. Κι αυτό γιατί η ειρήνη είναι χάρισμα που ελκύει όλα τα άλλα θεία χαρίσματα. Εξάλλου στην ειρήνη, κατοικεί ο Κύριος, όπως μας παραδίδει και ο προφήτης Ηλίας, λέγοντας ότι ούτε στο πνεύμα το μέγα και κραταίο ήταν ο Θεός, ούτε στον σεισμό, ούτε στη φωτιά, αλλά στον αέρα τον λεπτό και ειρηνικό, εκεί ήταν ο Θεός.

Την ειρήνη, όμως, κανείς δεν μπορεί να την αποκτήσει, αν δεν έχει τις άλλες αρετές. Αρετή, πάλι, δεν κατορθώνεται χωρίς την εργασία των εντολών, ενώ εντολή δεν τελειώνεται χωρίς την αγάπη. Η αγάπη, πάλι, δεν ανανεώνεται χωρίς τη θεία Μετάληψη. Επομένως, μάταια κοπιάζουμε χωρίς τη θεία Μετάληψη.

Αυτά τα εξετάζουμε, επειδή πολλοί εφευρίσκουν από μόνοι τους ποικίλες αρετές, νομίζοντας ότι με αυτές, χωρίς τη συχνή Κοινωνία, θα σωθούν, πράγμα που είναι σχεδόν αδύνατον, γιατί δε θέλουν να υποταχθούν στο θέλημα του Θεού, στη συχνή δηλαδή Μετάληψη κατά τον τύπο της Εκκλησίας, όταν συγκεντρώνονται σε κάθε εορτάσιμη Λειτουργία.

Γι' αυτούς μιλά ο Θεός μέσω του προφήτη Ιερεμία: «Εμένα, τον Θεό τους, άφησαν, που είμαι η πηγή του ζωοποιού νερού,

δηλαδή της αρετής και των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Έσκαψαν για τον εαυτό τους πηγάδια τρυπημένα στον πυθμένα, που δεν μπορούν να συγκρατήσουν νερό». Και πάλι λέει με τον προφήτη Ησαΐα· «εμένα αναζητούν καθημερινά και επιθυμούν να μάθουν τη σοφία της πρόνοιάς μου, σαν να επρόκειτο για κάποιο δίκαιον λαό που φύλαξε τα προστάγματα του Θεού». Και λένε· «Γιατί δε μας βλέπεις, Κύριε, ενώ νηστέψαμε; Γιατί δεν επιθυμείς ούτε να μας γνωρίζεις, αφού ταλαιπωρηθήκαμε τόσο»; Και αποκρίνεται ο Θεός. «Δε σας ακούω, γιατί όταν νηστεύετε, κάνετε και πάλι τα δικά σας κακά θελήματα. Τέτοια νηστεία εγώ δεν τη θέλω, ούτε τέτοια ταλαιπωρία. Ακόμα και αν στρώσεις κάτω σαν στρώμα σάκκο και στάχτη, και πάλι με όλα αυτά δε δέχομαι τέτοια νηστεία».

Οι κόποι γίνονται δεκτοί και οι αρετές είναι ωφέλιμες, όταν γίνονται σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Θέλημα του Κυρίου είναι να ενεργούμε βάσει των προσταγμάτων Του. Μας λέει· «ο τρώγων μου την Σάρκα και πίνων μου το Αίμα έχει ζωή αιώνιον» (Ιωαν. στ'54). Αυτό δεν είναι απλά εντολή, αλλά είναι και η κεφαλή όλων των εντολών, διότι τις ολοκληρώνει και αποτελεί μέρος της σύστασής τους.

Αγαπητέ μου, εάν επιθυμείς να ανάψεις στην καρδιά σου τον θείο έρωτα και να αποκτήσεις αγάπη για τον Χριστό και μαζί όλες τις υπόλοιπες αρετές, να προσέρχεσαι συχνά στη θεία Κοινωνία και θα απολαύσεις εκείνο που επιθυμείς. Κι αυτό γιατί είναι αδύνατον κάποιος να μην αγαπηθεί από τον Χριστό και να μην αγαπήσει τον Χριστό, όταν συνεχώς κοινωνεί το άγιο Σώμα και Αίμα Του. Αυτό γίνεται με τρόπο φυσικό και ακούσιο.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

Λόγος πνευματικός

Anthony Bloom

Σπάζοντας τα δεσμά του θανάτου

(Μέρος Α')

Σε μία από τις Επιστολές του, ο απόστολος Παύλος λέει ότι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε εμείς είμαστε οι πλέον αξιοθρήνητοι των ανθρώπων...

Πράγματι, αν δεν είχε αναστηθεί, θα ήμασταν αξιολύπητοι, διότι όλη μας η πίστη, όλο αυτό που ονομάζουμε πνευματική εμπειρία μας και όλη η ζωή που οικοδομούμε πάνω σ' αυτήν δεν θα ήταν τίποτε άλλο παρά μία αυταπάτη, ένα ψέμα, μια ψευδαίσθηση. Εμείς όμως είμαστε οι ευτυχέστεροι των ανθρώπων, επειδή όντως ο Χριστός Ανέστη. Και αυτό όχι απλώς εκατοντάδες και χιλιάδες άλλα εκατομμύρια ανθρώπων το γνωρίζουν από προσωπική και άμεση εμπειρία.

Είναι πάρα πολλοί αυτοί που θα έλεγαν· Ο Θεός υπάρχει, διότι τον έχω συναντήσει, «Χριστός Ανέστη», διότι Τον έχω συναντήσει Αναστημένο. Και όχι μόνο κατά τρόπο πνευματικό αλλά και σωματικό· έχουμε τη μαρτυρία των Αποστόλων, ανθρώπων απλών που έφυγαν μακριά από τον Γολγοθά, γνωρίζοντας (νομίζοντας ότι γνωρίζουν) ότι από τη στιγμή που ο Κύριός τους αποκαθλώθηκε από τον Σταυρό και ετάφη, είχε νικηθεί οριστικά, και κάθε ελπίδα τους είχε για πάντα χαθεί. Και όμως, αυτοί οι ίδιοι γίνονται μάρτυρες της Αναστάσεως· απροετοίμαστοι, διστακτικοί και κατόπιν περιχαρείς. Περιχαρείς, διότι οι γυναίκες ήρθαν το πρωί να αλείψουν με μύρα τον Χριστό, και διαπίστωσαν ότι το σώμα Του δεν ήταν πια εκεί. Ο Ιωάννης και ο Πέτρος έτρεξαν εκεί αργότερα και ο τάφος ήταν άδειος. Και όταν πήγαν στους άλλους μαθητές, ρωτώντας, αμφιβάλλοντας, διστάζοντας, ο Χριστός τούς παρουσιάστηκε και τούς είπε· «Μη φοβάστε. Δεν είμαι φάντασμα, δεν είμαι μία ασώματη φιγούρα· το φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, καθώς εμέ θεωρείτε έχοντα»! Συνέφαγε μαζί τους, τους μίλησε, τον άγγιξαν! Και πράγματι, όπως

λέει ο Ευαγγελιστής Ἰωάννης στην Επιστολή του, οι Απόστολοι μαρτυρούν αυτό που είδαν με τα μάτια τους, αυτό που άκουσαν με τ' αυτιά τους κι αυτό που με τα ίδια τους τα χέρια ψηλάφισαν· την αλήθεια!

Ναι, Χριστός Ἄνέστη! Ἄνέστη όχι ως φάντασμα, όχι ως μια πνευματική παρουσία, αλλά ως ο ζωντανός Θεός με το σώμα Του, το σώμα με το οποίο ενσαρκώθηκε. Και πράγματι, αν πιστεύουμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήταν ο Ἴδιος ο Θεός που έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία του κόσμου, τότε αυτό που ξεπερνάει τη φαντασία μας είναι πως Αυτός που είναι η ίδια η Ζωή, μπόρεσε να πεθάνει· και αντίθετα, το πιο απλό και προφανές είναι ότι αυτή η Αιώνια Ζωή εννοείται ότι θα έσπαζε τα δεσμά του θανάτου, θα πατούσε τον θάνατο και θα ανίστατο σωματικά, με τη σάρκα Του, δίνοντας έτσι και σ' εμάς υπόσχεση αναστάσεως. Διότι, αναλαμβάνοντας Εκείνος την ανθρώπινη σάρκα, μας έδειξε ότι ο άνθρωπος είναι κάτι τόσο πελώριο και βαθύ, ώστε μπορεί να γίνει ένα με τον Θεό, να ενωθεί μαζί Του· μας έδειξε ότι όντως, ένα ανθρώπινο πλάσμα τότε μόνο είναι πλήρες, όταν είναι σε ταύτιση με τον Θεό, όταν γίνεται κοινωνός θείας φύσεως, για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του αποστόλου Πέτρου.

Η ανάσταση είναι μία αποκάλυψη του ελέους, της δυνάμεως, της αγάπης του Θεού... αλλά και της μεγαλοσύνης του ανθρώπου. Ο θάνατος δεν μας φοβίζει πια· έχει γίνει η θύρα μας προς την αιωνιότητα, και ξέρουμε ότι θα έρθει μία μέρα που η φωνή Αυτού που έφερε στην ύπαρξη όλα τα όντα, η φωνή του Σωτήρα μας, θα ηχήσει και πάλι. Θα σταθούμε τότε όλοι ενώπιον του Θεού, περιβεβλημένοι την αιωνιότητα, με μιά σάρκα που θα είναι μέρος αυτής της αιωνιότητας. Ας εμπιστευθούμε τον λόγο του Θεού, ας ξεπεράσουμε τις αμφιβολίες και τους δισταγμούς μας, ας Τον ακούσουμε να μας μιλά και ας ανταποκριθούμε στον Λόγο Του και στο γεγονός της Αναστάσεώς Του με πίστη και ευγνωμοσύνη!

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθώς Ἀνέστη!

Όταν ο Χριστός ανέστη εκ του τάφου και εμφανίστηκε στους μαθητές Του και στις Μυροφόρες, τους χαιρέτησε με τη λέξη «Χαίρετε»! Και αργότερα, όταν εμφανίστηκε στους αποστόλους,

οι πρώτες Του λέξεις ήταν «Ειρήνη υμίν»! Ειρήνη, διότι η ταραχή τους ήταν πολύ μεγάλη· ο Κύριός τους είχε πεθάνει. Κάθε ελπίδα να νικήσει ο Θεός την κακότητα, να υπερισχύσει το αγαθό του κακού, είχε χαθεί. Έμοιαζε να έχει θανατωθεί η ίδια η ζωή, το φως να έχει σβήσει. Όλο κι όλο που απέμενε στους Μαθητές, στους ανθρώπους που είχαν ζήσει εν αγάπη κοντά στον Χριστό και είχαν πιστέψει σ' Αυτόν, ήταν να συνεχίσουν να υπάρχουν, όχι πια να ζουν. Είχαν ήδη γευθεί την αιώνια ζωή, τώρα ήταν καταδικασμένοι να περιμένουν ένα σκληρό θάνατο στα χέρια των εχθρών του Χριστού «Ειρήνη υμίν». «Έχω αναστηθεί, είμαι ζωντανός, είμαι μαζί σας, και άρα τίποτε -ούτε θάνατος, ούτε διωγμός- μπορεί πια να μας χωρίσει ή να σας στερήσει την αιώνια ζωή, τη νίκη του Θεού». Και αφού τους έπεισε ότι αναστήθηκε σωματικά, αφού τους ξανάδωσε τη χαμένη τους ειρήνη και μια ακλόνητη βεβαιότητα πίστεως, ο Χριστός πρόφερε λόγια που ίσως στην εποχή μας να ηχούν απειλητικά και τρομακτικά για πολλούς: «Καθώς απέσταλκέ με ο Πατήρ, και εγώ πέμπω υμάς». Λίγες μόνον ώρες μετά τον σταυρικό θάνατό Του, λίγο μετά τη φοβερή εκείνη νύχτα στη Γεθσημανή, οπότε ο Χριστός συνελήφθη από τους εχθρούς Του, καταδικάστηκε σε θάνατο, οδηγήθηκε έξω από τα τείχη της πόλης και πέθανε πάνω στον σταυρό, τα λόγια αυτά παίρνουν τη μορφή απειλής. Και μόνο με την πίστη, με την παντοδύναμη βεβαιότητα ότι ο Χριστός αναστήθηκε, ότι ο Θεός είχε νικήσει, ότι η Έκκλησία είχε γίνει μία ανίκητη δύναμη, θά μπορούσαν να γίνουν λόγια ελπίδας και θριαμβικής ιεραποστολής.

Οι Μαθητές ξεκίνησαν να κηρύττουν· τίποτε δεν τους σταματούσε. Δώδεκα άνθρωποι αντιμέτωποι με τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Δώδεκα ανυπεράσπιστοι άνδρες, χωρίς κατοχυρωμένα δικαιώματα, βγήκαν να μεταφέρουν το απλούστατο μήνυμα· ότι η θεία αγάπη είχε εισέλθει στον κόσμο και ότι για χάρη αυτής της αγάπης ήταν έτοιμοι να δώσουν και τη ζωή τους, ώστε και άλλοι να πιστέψουν και να ζήσουν, ώστε να ανατείλει φως «τοίς καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου». Τους περίμενε πράγματι ο θάνατος· όλοι οι απόστολοι, εκτός από τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, υπέστησαν μαρτυρικό θάνατο. Τους επιφυλάχθηκε θάνατος και διωγμός και πόνος και σταυρός (Β΄ Κορ. 6, 3-14). Αλλά η πίστη μας, η πίστη

στον Χριστό, στον Σαρκωμένο Θεό, η πίστη στον Εσταυρωμένο και Αναστάντα, η πίστη που έφερε την άσβεστη αγάπη στον κόσμο, θριάμβευσε. «Η πίστις ημών η νικήσασα τον κόσμον».

Το κήρυγμα αυτό άλλαξε τη στάση του ανθρώπου προς τον άνθρωπο· καθένας έγινε πολύτιμος στα μάτια του άλλου. Ο προορισμός του κόσμου διευρύνθηκε και απέκτησε βάθος, ξεπέρασε τα όρια της γης και ένωσε τη γη με τον ουρανό. Και όπως είπε ένας Δυτικός ιεροκήρυκας, εμείς τώρα οι Χριστιανοί, έχουμε γίνει τα πρόσωπα εκείνα που ο Θεός τους εμπιστεύτηκε τη φροντίδα των άλλων ανθρώπων· τα πρόσωπα που θα πιστεύουν στον εαυτό τους, επειδή ο Χριστός τους εμπιστεύθηκε· που δεν θα χάνουν την ελπίδα τους, γιατί τη φύτεψε ο Θεός μέσα τους· που θα μπορέσουν να φέρουν τη θριαμβευτική αυτή νίκη μέσα στο καμίνι του τρόμου, των δικαστικών διώξεων, του μίσους και του διωγμού· αυτή τη νίκη που έχει ήδη κατακτήσει τον κόσμο, διά της πίστεως στον Εσταυρωμένο και αναστάντα Ιησού.

Ας ορθώσουμε λοιπόν το ανάστημά μας γι' αυτή την πίστη. Ας την ομολογούμε άφοβα, ας τη διδάξουμε στα παιδιά μας, ας τα οδηγούμε στα Μυστήρια της Εκκλησίας, τα οποία, πριν ακόμη τα παιδιά μπορέσουν να τα κατανοήσουν, τα ενώνουν με τον Θεό και φυτεύουν την αιώνια ζωή μέσα τους.

Καί όλοι μας, νωρίτερα η αργότερα, θα σταθούμε ενώπιον της κρίσεως του Θεού και θα πρέπει να απαντήσουμε αν μπορέσαμε να αγαπήσουμε όλο τον κόσμο -πιστούς και απίστους, αγαθούς και πονηρούς- με την ίδια θυσιαστική, σταυρωμένη, νικηφόρα αγάπη με την οποία ο Χριστός αγάπησε εμάς. Είθε ο Θεός να μας δώσει θάρρος ακατανίκητο, πίστη νικηφόρα, αγάπη χαρούμενη, ώστε να εδραιωθεί η Βασιλεία για την οποία Εκείνος ενανθρώπισε, να γίνουμε εμείς υιοί Θεού και η γη μας αληθινός ουρανός, όπου θα ζει και θα βασιλεύει η αγάπη.

Χριστός Ανέστη!

Πηγή: από το βιβλίο:ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Εκδ. «Εν πλῶ»

«Δεν ξέρετε τί ζητάτε»

Κάποιος, με δική του εκπομπή στην τηλεόραση και με δική του εκπομπή στο ραδιόφωνο, είχε την ακόλουθη συζήτηση με τη Ναταλία Γερμανού:

-Είναι εύκολο να δίνεις τραγούδια σε μεγάλους τραγουδιστές και να γίνονται μεγάλες επιτυχίες. Θα μπορούσες να δώσεις ένα τραγούδι σ' εμένα;

-Είσαι άφωνος;

-Εντελώς.

-Θα μπορούσα να σου δώσω τραγούδι, αλλά δε θα σου έδινα.

-Γιατί;

-Υπάρχουν εκεί έξω τόσοι ταλαντούχοι άνθρωποι με ωραία φωνή. Γιατί να δώσω σε σένα τραγούδι και όχι σε έναν από αυτούς; Εσύ έχεις δύο δουλειές. Δεν το χρειάζεσαι.

Όλοι μας χρειαζόμαστε να απολαμβάνουμε και να είμαστε ευγνώμονες για ό,τι μας δόθηκε και ό,τι αποκτήσαμε. Το να θέλουμε, όμως, και να ζητούμε ό,τι να 'ναι, είναι πλεονεξία, ανωριμότητα, ακόμα και αδικία σε βάρος άλλων ανθρώπων που το αξίζουν περισσότερο από εμάς. Αυτό του είπε, λοιπόν, και γι' αυτό μου αρέσει αυτή η απάντηση. Έχεις, άνθρωπέ μου, τόσα καλά. Απόλαυσέ τα και μη θέλεις και αυτά που προφανώς κι εσύ αναγνωρίζεις (αφού δηλώνεις άφωνος) ότι δεν είναι για σένα... Πόσο ώριμο θα ήταν εκ μέρους μας, αν αναγνωρίζαμε τι αληθινά είναι για μας για να το ζητάμε, τι αληθινά χρειαζόμαστε...

Θυμάστε τι ζήτησαν μια μέρα από τον Χριστό ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοι του Ζεβεδάιου;

-Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις αυτό που θα σου ζητήσουμε.

-Τι θέλετε να σας κάνω;

-Δώσε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος στα αριστερά σου, όταν θα βρίσκεσαι μέσα στη δόξα σου.

-Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι που πίνω εγώ ή να βαπτιστείτε με το βάπτισμα με το οποίο βαπτίζομαι;

-Μπορούμε.

-Το ποτήρι που πίνω θα το πιείτε και με το βάπτισμα που βαπτίζομαι θα βαπτιστείτε, αλλά το να καθίσει κανείς στα δεξιά ή στα αριστερά μου δεν εξαρτάται από μένα να το δώσω, αλλά θα δοθεί σε εκείνους για τους οποίους έχει ετοιμαστεί. Ξέρετε ότι εκείνοι που θεωρούνται άρχοντες των εθνών τα κατακυριεύουν και οι μεγάλοι τα εξουσιάζουν. Όμως ανάμεσά σας δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό. Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας και όποιος θέλει να είναι πρώτος, πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του λύτρο για πολλούς.

(Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, 10, 35-45)

Εξήγησε, λοιπόν, ο Χριστός στους μαθητές Του όχι ότι δε θα τους δοθεί αυτό που ζητούν, αλλά ότι η Βασιλεία του Θεού δε λειτουργεί με κοσμικά κριτήρια εξουσίας και προβολής και ότι η αληθινή δόξα περνά μέσα από την ταπείνωση και είναι δώρο του Θεού και όχι αποτέλεσμα ανθρώπινης αξίωσης. Ο Κύριλλος Αλεξανδρείας τονίζει, ερμηνεύοντας το περιστατικό, ότι η Βασιλεία δεν είναι χώρος ιεραρχικής υπεροχής αλλά κοινωνίας με τον Θεό. Σύμφωνα με τον Μάξιμο τον Ομολογητή, η θέση κοντά στον Χριστό σημαίνει ένωση μαζί Του μέσω κάθαρσης, φωτισμού και θέωσης. Δεν είναι εξωτερική τιμή αλλά εσωτερική μεταμόρφωση. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το «θα δοθεί σε εκείνους για τους οποίους έχει ετοιμαστεί», εξηγεί ότι ο Χριστός δείχνει ότι η δόξα δε δίνεται «κατ' έννοια» αλλά σύμφωνα με τη δικαιοσύνη του Θεού.

Τι να ζητάμε; Ο Χριστός μάς είπε: «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν.» (Κατά Ματθαίον 6,33) Άρα να είμαστε ήσυχoi ότι όλα τα υπόλοιπα που μας χρειάζονται θα μας προστεθούν. Εμείς να ζητάμε πρώτα τον ίδιο τον Θεό. (Ο Αυγουστίνος Ιπώνος έτσι ερμηνεύει «τη βασιλεία».) Και η «δικαιοσύνη» του Θεού (σύμφωνα με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο) είναι η μεταμόρφωση της καρδιάς από τον Θεό. Το «ζητείτε» (σύμφωνα με τον Γρηγόριο Νύσσης) δεν είναι απλώς αίτημα, είναι μια διαρκής κίνηση προς τον Θεό. Αυτό μας θέλει να έχουμε. Τότε, και τα αιτήματά μας θα «ταιριάζουν» με αυτή την κίνηση.

ΔΧ

Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος.

Ἀναστήθηκε ο Χριστός και κανένας δεν θα παραμείνει μέσα στο μνήμα διότι όλοι θα αναστηθούν κατά τη Δευτέρα Παρουσία του.

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:00 - 6:00 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο:22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός 7:00-11:00 π.μ. και 5:00-7:00 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Μνημόσυνα θα τελούνται μέχρι και το Σάββατο της Ανάστασης του Λαζάρου. Από την Κυριακή των Βαΐων μέχρι την Κυριακή του Θωμά, συμπεριλαμβανομένων, δεν τελούνται μνημόσυνα.
4. Την Κυριακή των Βαΐων γίνεται κατάλυση ψαριού.
5. Από την Κυριακή του Πάσχα η Εκκλησία εισέρχεται στην περίοδο του Πεντηκοσταρίου μέχρι και την Κυριακή των Αγίων Πάντων.
6. Από την Κυριακή του Πάσχα μέχρι και το Σάββατο προ του Θωμά (ονομάζεται Διακαινήσιμη Εβδομάδα) τηρείται κατάλυση σ' όλα.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 28 ● Απρίλιος 2026

Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiasev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουσάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
5/4/2026 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
	Εσπερινός	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
	Ο Νυμφίος	7:00 μ.μ.	7:00 μ.μ.
6/4/2026 ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
	Μέγα Απόδειπνον	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
	Ο Νυμφίος	7:00 μ.μ.	7:00 μ.μ.
7/4/2026 ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
	Μέγα Απόδειπνον	6:00 μ.μ.	6:00 μ.μ.
	Ο Νυμφίος	7:00 μ.μ.	7:00 μ.μ.
8/4/2026 ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ	Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
	Άγιο Ευχέλαιο	5:30 μ.μ.	5:30 μ.μ.
	Ακολουθία του Νιπτήρα	7:00 μ.μ.	7:00 μ.μ.
9/4/2026 ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός - Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
	Ακολουθία των Αγίων Παθών	6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ.
10/4/2026 ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Ώρες -Εσπερινός - Αποκαθήλωση	7:00 π.μ.	7:00 π.μ.
	Ακολουθία του Επιταφίου	7:00 μ.μ.	7:00 μ.μ.
11/4/2026 ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός - Θεία Λειτουργία	7:00 π.μ.	7:30 π.μ.
	Ο Κανόνας	11:00 μ.μ.	11:00 μ.μ.
	Η Θεία Λειτουργία της Αναστάσεως	ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ	ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ
12/4/2026 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ	Εσπερινός της Αγάπης	—	11:00 π.μ.